

мали архівосховищ. У 1966 р. згідно з постановою Ради Міністрів у Черкасах було розпочато будівництво приміщення облдержархіву на 1 млн. 200 тис. справ, котре здали в експлуатацію вже наприкінці 1969 р. За 1966-1970 рр. було значно поліпшено умови зберігання документів і в архівосховищах райміськархівів. Замінені приміщення 13 архівів, проведено капітальний ремонт трьох архівосховищ.

В новому приміщенні облдержархів розпочав активну комплектуватись. 1970 р. від установ було прийнято 455 тис. справ (за 12 років), від райміськархівів — 300 тис., понад 20 тис. справ надійшло від держархівів Київської, Полтавської та Вінницької областей. В цей же час створено і зональну лабораторію мікрофільмування документів.

1988 р. було ліквідовано архівний відділ з переданням його функцій держархіву області, а 1991 р. до нього приєднано колишній партійний архів. На 01.01.98 в архівосховищах держархіву області площею 3807 кв.м зберігається 7444 фонди, 1040991 справа на паперовій основі, 5342 одиниці зберігання науково-технічної документації, 101 — кіно-, 13269 — фото-, 258 — фондоментів, створено страховий фонд на 17169 одиниць

зберігання. У шести міських та 20 районних архівах, загальна площа архівосховищ яких складає 1063 кв.м, налічується 2164 фонди, 224107 справ. Сотні тисяч документів, які зберігаються у державних архівах області, містять в собі різнопланову ретроспективну інформацію з історії краю XVIII-XX століть.

У зв'язку з глибокими змінами в житті нашої України, як у сфері матеріальній, так і в духовній, необхідно створити умови для зберігання національного документального багатства і його використання. Прийнятий 24 грудня 1993 р. Закон «Про Національний архівний фонд і архівні установи», забезпечує вирішення цих завдань.

Примітки:

1. Державний архів Черкаської області, ф. Р-150, оп. 1.
2. Державний архів Черкаської області, ф. Р-104, оп. 1, спр. 3, арк. 31.
3. Державний архів Черкаської області, ф. Р-546, оп. 1, спр. 113, арк. 42, 44.
4. Державний архів Черкаської області, ф. -2125, оп. 1, спр. 3, арк. 154.
5. Державний архів Черкаської області, ф. Р-2407, оп. 1.

Захарій Сендик

УНІКАЛЬНИЙ ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ КОМПЛЕКС З ІСТОРІЇ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА: ІСТОРІЯ ФОРМУВАННЯ

Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва України (далі ЦДАМЛМ), створений у відповідності з постановою Ради Міністрів УРСР від 4 травня 1966 р. № 357, розпочав практичне функціонування з 1 серпня 1967 р. [ЦДАМЛМ України, ф. 673, оп. 1, спр. 3, арк. 1-2].

Поеднання в одній установі 3-х різнорідних організацій — архів, музей і бібліотека заклало підвалини для майбутнього створення незвичної джерельної бази з історії української літератури і мистецтва. Якщо до цього додати, що така установа була єдиною в Україні, то стає зрозумілим, яким відповідальним було це завдання. З іншого боку, ця складність незрівнянно збільшувалася, адже кожна з них працює за окремими, тільки їй притаманними правилами.

Становлення архіву-музею як державної спеціалізованої установи в своєму розвитку пройшло дві фази: а) архів культури (за аналогією з союзним ЦДАЛМ СРСР) з 4 травня 1966 р. — до 18 травня 1983 р.; б) архів літератури і мистецтва з 18 травня 1983 р. й до сьогодні. Формування його джерельної бази також мало відповідно три чітко окреслених етапи:

1) 4 травня 1966 р. — до 18 серпня 1973 р. — початковий період становлення архіву-музею як республіканського архіву культури, що комплектується документами республіканських установ та

прирівнених до них за значенням установ і організацій культури з усієї території України, а також діячів культури;

2) 18 серпня 1973 р. — до 18 травня 1983 р. — період комплектування джерельної бази архіву-музею як спеціалізованого архіву культури лише з території м. Києва і Київської області та діячів культури з території республіки;

3) 18 травня 1983 р. й донині — період формування джерельної бази архіву-музею як центрального архіву літератури і мистецтва України з території м. Києва і Київської області та окремих найвидатніших діячів літератури і мистецтва з території України.

Розглянемо кожний з них окрема.

Уже 24 травня 1966 р. Архівне управління при Раді Міністрів УРСР запропонувало архівним відділам облвиконкомів надіслати «список установ творчого характеру, від яких повинні надходити документальні матеріали на державне зберігання. До таких установ відносяться театри, ансамблі, самодіяльні колективи (що виросли в ансамблі), видавництва літератури і мистецтва, редакції художніх журналів, літератури і художні об'єднання, спілки, товариства і т.д. Багато також виявити і взяти на облік приватних осіб, що являються власниками цінних в літературному

* Далі в тексті послання на ф. 673, оп. 1

та художньому відношенні документальних матеріалів» [спр. 1, арк. 1]. В областях всього було виявлено 484 такі установи і організації.

На цій базі архів-музей протягом другої половини 1967 р. уклав списки установ і організацій, які мали передавати йому документи на зберігання, а також список профільних фондів для одержання їх з інших архівів.

8 лютого 1968 р. такі списки архівом-музеєм були передані на розгляд Архівного управління при Раді Міністрів УРСР. У пояснювальній записці до них, зокрема, вказувалося: «У ЦДАМЛМ УРСР передбачається збереження документальних матеріалів усіх ліквідованих та діючих установ радянського періоду профілю літератури і мистецтва республіканського значення, установ, діяльність яких розповсюджується на декілька областей, установ м. Києва, Київської області, незалежно від їх підпорядкування» [спр. 25, арк. 1]. До списку ввійшли керівні установи і організації в галузі культури — Урядовий республіканський комітет по прем'ях ім. Т.Г. Шевченка, Мінкультури, Держкіно, республіканський комітет профспілки працівників культури, їх обласні відділи і управління; творчі спілки і товариства та їх організації; науково-дослідні інститути та учбові заклади; кіностудії; театри, палаци та будинки культури, цирки, самодіяльні колективи; музеї, виставки, видавництва, редакції газет і журналів.

З числа цих установ і організацій конкретно з території України значилися вузи — мистецтва, культури, художньо-промисловий інститут з Харкова; київські мистецькі школи; ансамблі пісні і танцю — Гуцульський з Івано-Франківська, Закарпатський з Ужгорода, шахтарський з Донецька, Київського військового округу та Чорноморського флоту; заслужені самодіяльні колективи — Київського міжобласного управління профтехосвіти та хорової капели вчителів з м. Мукачеве; «усі меморіальні музеї, будинки, кімнати, музеї на громадських засадах видатних діячів літератури і мистецтва України» — всього 155 установ і організацій та ще 12 установ, включення яких до списків ставилося під сумнів [спр. 25, арк. 15-16].

Обговорення першого варіанту списку на засіданні Центральної експертно-перевірної комісії Архівного управління викликало низку зауважень. Вони зводилися до того, щоб виключити з списку профспілкові органи, управління і відділи київських обласного і міського виконкомів, навчальні заклади — інститути культури, консерваторії, художній інститут, художньо-промислові технікуми, культосвітні училища, художні школи і т.п., обласні театри, палаци культури, самодіяльні художні колективи, державні і народні музеї, будинки-музеї та меморіальні кімнати, окремі видавництва і редакції журналів та газет.

Такий профіль формування джерельної бази ЦДАМЛМ був підтверджений постановою Ради Міністрів УРСР від 27 серпня 1968 р. № 451, в якій,

зокрема, зазначалося: «зобов'язати міністерства і відомства УРСР до 1 січня 1971 р. передати Центральному державному архіву-музею літератури і мистецтва Української РСР документальні матеріали його профілю, і які зберігаються в музеях, бібліотеках та інших установах, що знаходяться у віданні міністерств і відомств» [спр. 25, арк. 2]. Водночас вирішено «встановити, що надалі всі (підкреслення наше — З.С.) документальні матеріали діячів української літератури і мистецтва зберігатимуться в Центральному державному архіві-музеї літератури і мистецтва Української РСР» [спр. 88, арк. 6], що і було започатковано на урядовому рівні (постанова Ради Міністрів УРСР від 13 липня 1972 р.) передачею до ЦДАМЛМ значних за обсягом приватних архівів драматурга О.Є. Корнійчука та польської письменниці Ванди Василевської — з 26 травня 1975 р., а також архіву визначного поета і громадсько-політичного діяча П.Г. Тичини (постановою Ради Міністрів УРСР від 6 вересня 1975 р. № 693).

На виконання цієї постанови архів-музей розробив список на 296 бібліотек, музеїв та інших установ з території республіки, з яких ці документи мали вилучитися після попереднього перегляду і передаватися до нього на постійне зберігання. Робота щодо виявлення документів проводилася впродовж всіх наступних років і була врешті решт припинена в 1978 р. у зв'язку з неможливістю її виконання: таке вилучення підірвало документну базу музеїв і бібліотек, що складалася впродовж багатьох років як історичні комплекси.

Одночасно велася робота з формування другого доопрацьованого варіанту списку № 1 установ і організацій — джерел комплектування архіву-музею, який був представлений Архівному управлінню в грудні того ж 1968 р. Він включав 100 установ і враховував вже висловлені зауваження і побажання. Після всебічного обговорення ЦЕПК дійшла висновку, що вивчення документації майбутніх джерел комплектування архіву-музею все ще недостатнє для прийняття остаточного рішення. Тому Архівне управління 27 травня 1971 р. затвердило лише список № 1 (156 установ і організацій, в т.ч. і з території республіки) з тим, щоб згодом виділити з їх числа список установ № 2, від яких документи на державне зберігання не надходять.

Значення цього списку полягає в тому, що вперше в історії ЦДАМЛМ було здійснено реальну спробу визначити коло установ і організацій, з якими мав намір працювати архів-музей.

Список повністю відповідав тодішній концепції його створення і функціонування: архів-музей є архівом культури і комплектується документами такого профілю від всіх установ і організацій на території республіки, а також відповідно і документами особового походження діячів культури.

Цю концепцію підтверджує і те, що до списку, окрім установ, що зараз знаходяться в ньому, ввійшли Міністерство культури, Держкіно, Держкомвидав, Українське товариство охорони пам'ятни-

ків історії і культури; науково-дослідний інститут теорії, історії і перспективних проблем архітектури; реставраційні майстерні Держбуду і Міністерства культури; навчальні заклади - художні інститути в містах Донецьку, Львові та Харкові; всі консерваторії, хореографічні і музичні училища, музичні і художні школи; Одеська кіностудія; всі державні театри і літературно-мистецькі музеї; всі літературно-художні видавництва; такі ж редакції журналів на території республіки, в т.ч. і деякі видання системи Академії наук УРСР.

Більше половини цих установ і організацій перебували в 24 обласних містах, 16 - в населених пунктах на території областей - містах, селищах і навіть селах (останніх - 8). В примітках до списку, зокрема, вказувалося, що «методичне керівництво установами профілю комплексу ЦДАМЛМ УРСР в областях здійснюють архівні відділи облвиконкомів, які і організують передачу архівів цих установ в ЦДАМЛМ УРСР» [ср. 48, арк. 14].

Однак досвід роботи архіву-музею показав, що численні джерела його комплектування з областей виявилися такими, яких не можна охопити систематичною та планомерно науково-методичною і організаційною роботою щодо організації поточного справочництва і ведення на належному рівні їх відомчих архівів (та ще й через посередників - архівних відділів облвиконкомів). Підтвердженням тому став той факт, що до 1978 р. жодна установа з областей не передала свої документи до архіву-музею.

Врадливість цієї концепції полягала і в тому, що при такій постановці питання обласні державні архіви фактично позбавлялися документів з історії культури краю, а відомчі архіви установ і організацій з областей відривалися від власних архівів, які їм були постійно необхідні для повсякденної роботи.

Новий етап формування джерельної бази ЦДАМЛМ розпочався 18 серпня 1973 р. Архівне управління при Раді Міністрів УРСР затвердило новий список № 1 з 82 установ і організацій і зобов'язало архів-музей безпосередньо здійснювати «методичне керівництво і контроль за постановкою справочництва і станом відомчих архівів вищезгаданих установ і організацій» [ср. 183, арк. 1-8].

Водночас із зони його комплектування були вилучені і віднесені до профілю комплектування відповідних державних архівів:

- ЦДАЖР УРСР як архіву вищих органів державної влади і державного управління республіки - Держбуд, Держкіно, Міністерство культури, Українське товариство охорони пам'яток історії і культури;

- партійному архіву Інституту історії партії при ЦК Компартії України - філіалу ІМЕЛ при ЦК КПРС - видавництво «Молодь» та редакції молодіжних, юнацьких та дитячих журналів і газет;

- Центральному науковому архіву АН УРСР редакції наукових журналів його профілю;

обласним, міським та райошним державним архівам - літературно-мистецькі установи і організації за місцем їх безпосереднього знаходження.

Новий список, як і попередній, не визначав переліку установ і організацій, від яких документи на державне зберігання не приймаються. Визначення такого списку все ще залишалося справою майбутнього. Проте намітилася тенденція до уточнення профілю ЦДАМЛМ шляхом вилучення з нього республіканських комітетів і міністерств, установ і організацій системи АП УРСР; партійних, комсомольських і піонерських організацій, а також літературних і мистецьких організацій з областей до профілю комплектування місцевих державних архівів.

Комплектування документами особового походження літературою і музейними предметами продовжувало здійснюватися з території республіки.

В 1972 р. архів-музей розпочав і в 1973 р. завершив розробку проекту «Орієнтовних списків імовірних у перспективі 15-20 років фондоутворювачів ЦДАМЛМ УРСР (письменників, перекладачів, літературознавців, критиків)», що стали першим прообразом таких переліків для комплектування документами особового походження. Список складався з двох частин: першочергового прийому та прийому приватних архівів у «другу чергу» і пройшов рецензування у видавництвах і редакціях провідних журналів. Ідея списків була схвалена, але вони були ще далекі від досконалості. Робота тривала.

В 1976 р. ЦДАМЛМ завершив підготовку проекту «Списку імовірних фондоутворювачів (акторів, режисерів, диригентів, балетмейстерів, хормейстерів, театро- і кінознавців) на перспективне комплектування», але й вони отримали цілу низку зауважень.

В 1977-1980 рр. архів-музей виступив головною організацією в розробці науково-дослідної теми «Принципи комплектування державних архівів УРСР документами особового походження». Протягом цього періоду ним підготовлено підсумкові документи за темою дослідження «Принципи комплектування ЦДАМЛМ УРСР документами діячів літератури і мистецтва» та «Типовий перелік категорій діячів літератури і мистецтва республіки, документи яких бажано зосередити в ЦДАМЛМ та інших державних архівах УРСР». Паралельно на правах експериментальної апробації розроблялися такі ж списки членів творчих спілок письменників та художників України, що підтвердили правильність розробленої методики.

Починаючи з 1980 р. архів-музей вперше приступив до завершальної стадії визначення джерел його комплектування і в 1983 р. подав свої пропозиції Головархіву України.

Рішенням колегії від 18 травня 1983 р. були остаточно схвалені джерела комплектування архіву-музею документами установ і організацій. В

списках була чітко проведена лінія на комплектування документами установ з території м. Києва і без організацій галузевих фондів.

Зазначимо, що комплектування документами особового походження діячів літератури і мистецтва продовжувалося здійснюватися з усієї території республіки.

До списку № 1 установ і організацій, що передають документи на державне зберігання, вийшли творчі спілки, установи і організації загальною кількістю 67:

- Комітет по державних преміях Української РСР в галузі літератури, журналістики, мистецтва і архітектури при Раді Міністрів УРСР;

- республіканські творчі спілки письменників, художників, композиторів, архітекторів, журналістів, кінематографістів, театральне та музичне товариства разом з своїми професійними фондами, а також їх міські обласні (міжобласні) організації та відділення;

- літературно-мистецькі видавництва, редакції літературно-художніх та мистецьких журналів і газет;
- кіностудії художніх (без Одеської), науково-популярних, телевізійних хронікальних і мультиплікаційних фільмів;

- театри, державні музичні, хорові, танцювальні, циркові та інші творчі виконавські колективи;
- гастрольно-концертні об'єднання;
- дирекції виставок;
- реставраційні майстерні та деякі інші.

До списку установ і організацій № 2, від яких документи на державне зберігання не приймаються, вийшли 25 інституцій:

- будинки творчості творчих спілок і організацій;

- будинок ветеранів сцени Українського театрального товариства;

- книгарні і нотні магазини;
- виставкові зали і художні салони;

- творчо-виробничі об'єднання і художні комбінати;
- інформаційні видання.

В нових списках вперше вирішувалося питання вибіркового прийому окремих категорій документації установ низової ланки та обслуговуючих організацій у фондах провідних установ та установ вищого рівня, а також порядку їх фондування.

В наступні роки архів-музей лише коригував списки, вносячи відповідні зміни у зв'язку з створенням нових, ліквідацією, реорганізацією, зміною статусу та підпорядкування творчих спілок, установ і організацій. Це засвідчило й рішення колегії Головархіву України від 19 листопада 1997 р., яка схвалила названі зміни і доповнення до списків візрів 1983 р. та включила до них цілий ряд нових установ.

Оцінюючи встановлений профіль комплектування архіву-музею як позитивне явище, зазначимо, що при його формуванні був допущений прикрий прорахунок: з його профілю в 1983 р. були вилучені навчальні заклади – консерваторія, худож-

ній і театральний інститути, Київське музичне училище ім. Глієра, естрадно-циркового мистецтва та хореографічне, художня школа ім. Т.Г. Шевченка та музична школа ім. М. Лисенка – всього 8 організацій. Річ в тому, що архів-музей повинен прослідковувати історію життя діячів культури від дитинства та юності і до повної творчої зрілості. Загальноприйняті прийоми і методи експертизи, що застосовуються при впорядкуванні документів їх відомчих архівів, не задовольняють поставленої мети, т.я. творча документація практично на державне зберігання не надходить. З цим завданням можуть справитися лише фахівці ЦДАМЛМ. На жаль, ця необачна помилка і до цього часу продовжує залишатися невиправленою.

В новому положенні про архів-музей підтверджувалося, що він комплектується документами особового походження діячів літератури і мистецтва: письменників-прозаїків, поетів, драматургів, публіцистів, критиків, літературознавців; акторів і режисерів театру, естради, цирку, кіно; композиторів, музикантів-виконавців, музикознавців; кобзарів; сценаристів, кінооператорів, кінознавців, організаторів кіновиробництва; художників, скульпторів, архітекторів, мистецтвознавців, народних майстрів; видавців, редакторів, бібліографів, фольклористів, філологів, етнографів та ін.

В цьому положенні відтепер по новому трактувалися і джерела комплектування документами особового походження – діячів літератури і мистецтва з території м. Києва і Київської області (при цьому жоден з інших архівів на цій території такими документами не комплектується) та видатних діячів української культури і мистецтва, творчість яких отримала найвищу оцінку на союзному і міжнародному рівні незалежно від місця їх постійного проживання. Зауважимо при цьому, що згідно діючої тоді установки всі ці особи повинні бути громадянами СРСР. Комплектування документами з-за кордону і, зокрема, української діаспори в силу відомих причин не передбачалося.

Список № 1 коригувався лише один раз. Рішенням колегії Головархіву України від 12 жовтня 1994 р. з профілю ЦДАМЛМ були вилучені і передані Державному архіву м. Києва «державні культурно-мистецькі заклади місцевого значення, що розташовані в столиці України, що фінансуються за рахунок міського бюджету – театри ТЮГ, оперети, міський театр ляльок, дитячий музичний театр та капела ім. Л. Ревуцького – всього 5 організацій».

Паралельно тривали роботи щодо визначення джерел комплектування архіву-музею і документами особового походження. Впродовж 80-х і середини 90-х років згадані вище переліки осіб (№ 1 – бажаних фондоутворювачів; № 2 – фондоутворювачів, з якими ведеться активне комплектування; № 3 – фондоутворювачів, комплектування документами яких вже завершено) були укладені: 1989 р. – композиторів і музико-

знавців; 1990 р. — письменників і літературознавців, художників, архітекторів, кінематографістів; 1991 р. — театральних діячів, діячів виконавського та народного мистецтва, кобзарів; 1993 р. — фотохудожників і дизайнерів; 1995 р. — журналістів.

Всього до названих переліків було включено понад 3 тис. осіб, з них в стадії активного комплектування знаходилось майже 500. Переліки охопили всі творчі спілки, прирівнені до них організації, а також категорії діячів мистецтва, що не мають власних творчих спілок. При цьому нечленство в творчій спілці не було критерієм виключення тих чи інших осіб до переліків.

Щорічно або в оперативному порядку до переліків вносилися зміни. Переліки пройшли рецензування в творчих спілках та науково-дослідних інститутах НАН України і вперше в історії існування архіву-музею стали науковою базою для систематичного та цілеспрямованого комплектування архіву-музею літератури і мистецтва документами особового походження на перспективу.

Таким чином, архів-музей в 1995 р. (через 15 р. після остаточного сформулювання принципів його комплектування) завершив практичне їх втілення.

Поряд з опрацюванням профілю архіву-музею, починаючи від 1967 р., відбувалося формування його джерельної бази. Вже 3 серпня 1967 р. до нього надійшли документи літературознавця Новицького М.М. обсягом в 800 неописаних папок, історика і літературознавця Редька Ф.А. — 1 кг та етнографа Нехорошева С.С. — 7 кг.

Особливістю джерельної бази ЦДАМЛМ було те, що вона формувалася на, так би мовити, «порожньому місці». З київських архівів протягом 1968-1977 рр. йому було передано на «фундацію» лише 23 фонди установ і організацій та особового походження обсягом лише у 5733 од. зб.

Всього впродовж 1968-1993 рр., згідно з нашими підрахунками за книгами надходження (т. 1, арк. 1-2) до архіву-музею, йому в порядку уточнення своїх профілів передали архівні документи 6 київських архівосховищ загальним обсягом 19276 од. зб. за 1834-1982 рр.: ЦДАВО — 7659 од. зб., Держархів м. Києва — 4468 од. зб., ЦДАК — 3766 од. зб., ЦДАГО — 1795 од. зб., Держархів Київської області — 1333 од. зб. та ЦНБ АН УРСР — 73 од. зб. Зрозуміло, що така кількість документів не могла стати основою новостворюваного архіву. Решту масиву документів архів-музей сконцентрував і впорядкував власними силами: установ і організацій починаючи від 20-х років та документів особового походження. Література і музейні предмети були зібрані виключно працівниками архіву-музею. В складі документальних джерел архіву-музею знаходиться і унікальна колекція фотодокументів обсягом біль-

ше 11 тис. од. зб. з історії містобудування і архітектури України. Згідно з рішенням колегії Головархіву України від 29 квітня 1991 р. ЦДАМЛМ почав активно комплектуватися документами діячів літератури і мистецтва української діаспори з США, Канади, Бразилії, Франції, Німеччини, Австралії та ін.

Створення архіву-музею поклато край нищезню документальних пам'яток з історії літератури і мистецтва України. Дозволимо собі привести бодай найзагальніші дані з цього приводу. З 67 наявних установ і організацій — джерел комплектування архіву-музею збереглися повністю лише менше половини (29 організацій). Втрати документальних джерел решти 38 творчих спілок і організацій складають в сукупності аж 587 років. Спілка письменників України (1927-1964 рр.) і її друковані органи газета «Літературна Україна» (1927-1964 рр.), журнали «Вітчизна» (1933-1964 рр.), «Всесвіт» (1925-1957 рр.); видавництво «Радянський письменник» (1933-1943 рр.) «Мистецтво» (1931-1966 рр.), «Веселка» (1934-1948 рр.), капела бандуристів (1919-1929 рр.), театр опери і балету за 68 років (1867-1936 рр.) театр ім. І.Франка (1920-1932 рр.), театр юного глядача (1924-1933 рр.) та цілий ряд інших.

З заснуванням архіву-музею вже в середині 70-х років цей процес було припинено. Нині в переважній більшості установ і організацій їх архіві впорядковані за встановлени роки (за останні 15 р.) і підготовлені для постійного зберігання. Не впорядкованих документів практично немає.

За станом на 1 січня 1997 р. джерельна база ЦДАМЛМ складає 1336 фондів загальним обсягом в 256 тис. справ, в т.ч. особового походження 1229 фондів з наявними в них 245750 од. зб.; 18 тис. фотодокументів; 96,5 тис. книг і брошур, більше 87 тис. журналів, 2 тис. газет, 1, 4 тис. спеціальних видань (карт, плакатів, листівок і т.п.); також 5 тис. музейних предметів.

Крім того, в 108 закріплених за архівом установах і організаціях перебуває на зберіганні 30,5 тис. справ організаційно-управлінської документації та майже 52 тис. справ з особового складу (особових справ діячів літератури і мистецтва, наказів з особового складу, особових рахунків, відомостей з особового складу та багато інших документів). Всі вони повинні пройти експертизу наукової цінності і тем надійти на державне зберігання, суттєво доповнивши вже наявну джерельну базу архіву-музею.

Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва України — найбільше сховище такого профілю в країні. Всього в ньому зберігається більше половини документів особового походження, що перебувають на зберіганні в державних архівах України. За своєю інформативністю його джерельна база просто унікальна.